

F. t. l. for Grønland om ægteskabs indgåelse og opløsning.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser.

Kapitel I.

Om forlovelse.

Instituttet forlovelse og opfattelsen af den som en „prøvetid“ inden ægteskabs indgåelse synes for Grønlands vedkommende i store træk at svare til den i Danmark gældende.

Det er ej heller ganske fremmed for grønlandsk tankegang at tillægge en forlovelse retsvirkninger. I 2 tilfælde har der således været rejst spørgsmål om erstatning i tilfælde af hævet forlovelse efter bevangrelse.

Krav om erstatning kan endvidere tænkes rejst i tilfælde, hvor en forlovelse hæves, efter at en af parterne har afholdt udgifter til rejse mellem Grønland og Danmark i anledning af forlovelsen.

Man har herefter ment at kunne foreslå dansk rets regler indført uforandret.

Kapitel II.

Om betingelserne for ægteskab.

I hidtidig grønlandsk ret har de eneste skrevne regler om indgåelse af ægteskab været de i ritual for den grønlandske kirke af 28. maj 1919 optagne.

Herefter må mænd under 19, kvinder under 17 år, personer i forbudne slægtskabsgrader, afsindige eller sådanne, for hvem der måtte være anden gyldig hindring, ikke tilstedes ægteskab.

På alle afgørende punkter har praksis været i overensstemmelse med dansk ret, således har navnlig det ægteskabshindrende slægteskab været bestemt på samme måde, stort set også det ægteskabshindrende lovlige svogerskab.

Man har ikke i forslaget medtaget en til den danske ægteskabslovs § 17 svarende regel om pligt til skifte efter tidligere ægteskab ved nyt ægteskabs indgåelse. Efter grønlandsk praksis er der ikke pligt til skifte efter dødsfald ved nyt ægteskab, og man har anset det for rettest at henskyde spørgsmålet om, hvilke regler der skal gælde på dette punkt, til en fremtidig lovgivning om fælles arve- og skifteregler. Forsåvidt angår personer under dansk ret følger pligt til skifte efter en afdød ægtefælle inden nyt ægteskab af § 9 i lov om ægtefællers arveret og uskiftet bo. Er det tidligere ægteskab opløst ved skilsmisse, er det i parternes egen interesse at gennemføre en til § 17 svarende ordning.

Den danske ægteskabslovs § 19, hvorefter den, der var under vedvarende fattigforsørgelse, ikke måtte indgå ægteskab uden samtykke fra sin forsørgelseskommune, er ophævet ved lov om offentlig forsorg § 334 og anses ej heller for påkrævet i Grønland.

Til § 6.

Ægteskabsalderen i Grønland er som anført i øjeblikket 19 år for mænd og 17 år for kvinder. Efter den danske ægteskabslov er den henholdsvis 21 og 18 år. Til brug ved overvejelserne om, hvorledes ægteskabsalderen bør fastsættes i den grønlandske ægteskabslov, har man gennem præsterne i Grønland indhentet oplysninger om, i hvor mange tilfælde mænd under 21 år og kvinder under 18 år har indgået ægteskab i den femårige periode 1947—1951. Der henvises til bilag 4. Det fremgår af de deri anførte tal, at det kun sker meget sjældent, at mænd under 20 år og kvinder under 17 år indgår ægteskab. Der kunne således være grund til at overveje at fastsætte ægteskabsalderen til henholdsvis 20 og 17 år. Af hensyn til retsenheden har man dog valgt at følge den danske regel, hvilket skønnes ubetænkeligt, når der samtidig hjemles adgang til dispensation, og denne dispensationsadgang administreres under hensyntagen til den grønlandske praksis.

For at lette adgangen til at opnå dispensation i de tilfælde, hvor den er forbundet med mindst betænkelighed, har man valgt at henlægge dispensationsbeføjelsen til præsterne, når manden er over 20 år, eller kvinden er over 17 år. I disse tilfælde bør dispensation som regel meddeles, selvom andragendet herom ikke kan støttes af særlige grunde, og der er derfor ikke trang til en centralisation af dispensationsbeføjelsen. Hertil kommer, at der ofte vil være trang til, at præsten på stedet kan meddele tilladelsen, navnlig i tilfælde hvor han besøger af-sides liggende bopladser, og en forelæggelse af spørgsmålet for landshøvdingen i Godthåb ville nødvendiggøre en udsættelse af ægteskabet til præstens næste besøg.

I andre tilfælde skønnes det af hensyn til opnåelse af en ensartet praksis af betydning, at dispensationsbeføjelsen henlægges til en central myndighed, og det foreslås derfor, at sådanne dispensationer skal meddeles af landshøvdingen.